Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

● În acest număr ● În paginile ● În acest număr **2–3** ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest

ADUNĂRI DE DARE DE SEAMĂ ŞI ALEGERI U. T. C.

A C T U A L I T A T E A

SPORT

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXII, SERIA II, NR. 5429

4 PAGINI – 25 BANI

MIERCURI 2 NOIEMBRIE 1966

VIZITELE PRIMULUI MINISTRU IRANIAN, AMIR ABBAS HOVEIDA

Marţi dimineaţa, s-au înapoiat în Capitală primul ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida, cu soţia, împreună cu persoanele oficiale iraniene şi române care l-au însoţit în călătoria făcută prin ţară.

În gara Băneasa, premierul iranian a fost salutat de Roman Moldovan, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, George Macovescu, adjunct al ministrului afacerilor externe, şi de alte persoane oficiale.

*

Soţia primului ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida, a vizitat marţi dimineaţă Muzeul de artă al Republicii Socialiste România, unde a fost întîmpinată de directorul muzeului, pictorul M. H. Maxy, maestru emerit al artei.

LA CONSILIUL DE STAT

Preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, a primit marţi la amiază, la Palatul Consiliului de Stat, pe primul ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida.

Au participat Grigore Geamănu, secretarul Consiliului de Stat, George Macovescu şi Vasile Gliga, adjuncţi ai ministrului afacerilor externe, Dionisie Ionescu, ambasador, directorul Protocolului M.A.E., precum şi Valentin Vlad, însărcinat cu afaceri ad-interim al României la Teheran.

Premierul iranian a fost însoţit de persoane oficiale iraniene aflate în România cu prilejul vizitei sale.

Între preşedintele Consiliului de Stat şi premierul iranian a avut loc o convorbire cordială, prietenească.

Preşedintele Consiliului de Stat şi soţia au oferit apoi în saloanele Consiliului de Stat un dejun în onoarea premierului iranian şi a soţiei sale.

CONTINUAREA CONVORBIRILOR OFICIALE

Marţi dimineaţa, la Palatul Consiliului de Miniştri au continuat convorbirile oficiale între preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, şi primul ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida.

În continuare, a avut loc solemnitatea semnării Înţelegerii între guvernul Republicii Socialiste România şi guvernul imperial al Iranului privind înfiinţarea Comisiei mixte ministeriale.

Documentul a fost semnat de preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, şi de primul ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida.

La solemnitate au participat Roman Moldovan, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, Gheorghe Cioară, ministrul comerţului exterior, Alexandru Boabă, ministrul petrolului, Ion Baicu, ministrul transporturilor aeriene, navale şi rutiere, Nicolae Giosan, preşedintele Consiliului Superior al Agriculturii, Pompiliu Macovei, preşedintele Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă, Constantin Doncea, preşedintele Comitetului de stat pentru valorificarea produselor agricole, George Macovescu şi Vasile Gliga, adjuncţi ai ministrului afacerilor externe, Victor Ionescu, preşedintele Camerei de Comerţ, membri ai conducerii altor ministere, precum şi Valentin Vlad, însărcinatul cu afaceri ad-interim al României la Teheran.

Au luat parte Ali Naghi Alikhani, ministrul economiei al Iranului, Safi Asfia, preşedintele organizaţiei Planului, Mehdi Samii, guvernator al Băncii Naţionale Iraniene, Farokhroo Parsay, adjunct al ministrului educaţiei, R.S. Teherani, ministru adjunct al economiei, Mohamad Khosrovschahi, preşedintele Camerei de Comerţ din Teheran, alte persoane oficiale iraniene, precum şi Ahmad Eghbal, ambasadorul Iranului la Bucureşti.

(Agerpres)

ECONOMII PRIN INOVAŢII

GALAŢI — (de la corespondentul nostru).

În întreprinderile oraşului Brăila se desfăşoară o susţinută activitate privind îmbunătăţirea procesului de producţie prin inovaţii şi raţionalizări. De la începutul anului, muncitori, tehnicieni şi ingineri, în grup sau individual, au depus la cabinetele tehnice ale întreprinderilor din acest oraş, 950 propuneri de inovaţii şi raţionalizări. Ca urmare, efectul aplicării în producţie a 525 din acestea se ridică la peste 10 milioane lei economii.

Cele mai bune rezultate au fost înregistrate de cabinetele tehnice din Uzina de utilaj greu „Progresul", Uzina „Laminorul", Fabrica de confecţii şi Combinatul de fibre artificiale.

VEŢI REALIZA PLANUL PE ANUL 1966?

Da, dacă şi colaboratorii...

Tovarăşul ENE LACHE, directorul tehnic al Uzinei „Vulcan" din Capitală, s-a arătat, în discuţia avută cu noi, profund afectat de faptul că, cu toată strădiunţa harnicului colectiv de aici, indicatorul principal al planului de stat pe trimestrul III, respectiv producţia marfă, n-a fost realizat. Şi pe bună dreptate. Uzina nu a reuşit să livreze în termen un cazan de 50 tone abur pe oră, 20 unităţi de pompaj pentru industria petrolieră, diferite utilaje pentru industria materialelor de construcţii şi altele. De ce?

— Întreprinderile colaboratoare ne-au creat multe dificultăţi, spunea dînsul. **Nu ni s-au pus la dispoziţie la timpul stabilit prin contract două reductoare pentru o autoclavă — de către Întreprinderea „Neptun" din Cîmpina, două electromotoare de 160 şi respectiv 200 kW — de către „Electroputere" Craiova, ţeava necesară pentru bielele unităţilor de pompaj — de către Uzina „Republica" din Bucureşti. Cu toate intervenţiile noastre nu am reuşit să-i determinăm pe colaboratori să urgenteze aceste comenzi pentru ca la rîndul nostru să ne putem înscrie în termenul planificat.**

Colaboratorii uzinei nu s-au ţinut de cuvînt şi, în primul rînd, datorită lor, planul la producţia marfă pe trimestrul trecut n-a fost realizat decît în proporţie de 92 la sută.

— Dar dacă utilajele întîrziate vor sosi în uzină, va putea fi redus „handicapul" de 8 procente care nu afectează decît trimestrul III? — l-am întrebat pe tovarăşul director tehnic.

— Da, dacă ar fi vorba numai de utilajele amintite. Dar chiar de la începutul acestui ultim trimestru au fost lansate semnale de alarmă în legătură cu întîrzierile ce se întrevăd în livrarea unor utilaje şi maşini, cauzate în principal de unele vicii de formă ale contractelor şi de necorelarea planului uzinei cu repartiţiile date de minister. Avem, bunăoară, obligaţia ca pînă la 1 decembrie să realizăm un cazan de 50 tone abur pe oră, dar n-avem încă asigurate electromotoarele. Ministerul ne-a dat repartiţie pentru aceste electromotoare la „Electroputere"-Craiova, de-abia în trimestrul I 1967 (!?) Mai avem apoi de fabricat 52 unităţi de pompare de 12 tone, dintre care 25 în luna aceasta, dar nici pentru acestea nu avem asigurate electromotoarele. Am întreprins numeroase demersuri pe lîngă conducerea Uzinei de maşini electrice — Bucureşti pentru a ne urgenta livrarea lor, dar n-am găsit suficientă înţelegere. În contract era prevăzut ca termen de livrare trimestrul IV, fără să se specifice data exactă, iar tovarăşii de la uzina amintită, profitînd de această „portiţă", ne-au făcut cunoscut că ni le vor trimite în jurul datei de 25 decembrie. În aceste condiţii este lesne de înţeles că nu ne vom putea face datoria aşa cum trebuie.

Aici am putea pune punct anchetei noastre la Uzina „Vulcan", pentru că, după părerea noastră, greutăţile provocate colectivului uzinei de către întreprinderile cu care colaborează nu pot fi înlăturate fără intervenţia directă a forului tutelar din minister.

Ne simţim însă datori să atragem atenţia şi asupra unor neajunsuri proprii uzinei, a căror explicaţie este comună: inerţia în luarea unor măsuri imediate sau în aplicarea măsurilor deja stabilite. Conducerea uzinei a indicat, de pildă, să fie revizuită tehnologia de turnare, să fie descongestionat programul de lucru al maşinii bohrwerck prin trecerea carcaselor de troliî „S-80" la prelucrare pe o maşină de frezat orizontală şi altele. În secţii, aceste indicaţii s-au aplicat cu încetineală. Din această cauză, două unităţi de pompaj de cîte 15 tone n-au fost realizate în trimestrul III, pentru că la prelucrarea prin aşchiere a unor piese importante au apărut defecte de turnare. Rebutul a fost iremediabil. Explicaţia: continuarea folosirii de către conducerea secţiei turnătorie — dintr-un spirit de „bun gospodar" greşit înţeles — a unor modele uzate. O seamă de utilaje şi piese pentru industria materialelor de construcţii (casete, tipare) nu au putut fi

ROMULUS LAL

(Continuare în pag. a III-a)

BADEA VASILE absolvent — de curînd — al şcolii de mecanici forestieri numără 24 de ani. La Întreprinderea forestieră Curtea de Argeş, se spune despre el: iubeşte pădurea, dar înţelege foloasele ei

Foto: ION CUCU

Un grup de elevi din anul I al şcolii profesionale F.R.B. ascultă cu atenţie explicaţiile maistrului-instructor Ruxandra Sima despre maşinile moderne de cardat bumbacul, maşini cu care este înzestrată Filatura Românească de Bumbac din Capitală

COMPLEX FLUVIAL LANSAT LA APĂ

GALAŢI — de la corespondentul nostru.

Printre succesele de ultimă oră ale colectivului de muncă al Şantierului naval din Brăila consemnăm lansarea la apă a primului complex fluvial. Introdus anul acesta în fabricaţia de serie, noul tip de navă se compune din două corpuri separate. Complexul fluvial despre care este vorba poate transporta o cantitate de 900 tone de mărfuri generale sau produse petroliere. Colectivul de muncă al Şantierului naval Brăila va mai lansa la apă anul acesta, alte 5 complexe fluviale.

Însemnări

...Şi nu e o metaforă

În raftul de cristal al bufetului — farfurii, ceşti, servicii de diverse tipuri şi mărimi, pe etajeră, pe masă — vaze de flori, bibelouri sau o banală scrumieră, produsele „Porţelanului" — vestita fabrică clujeană în curs de dezvoltare — sînt prezente pretutindeni. Obiecte de strictă utilitate sau podoabe care fac interiorul plăcut, ele se bucură de multă apreciere şi căutare trezind admiraţie prin durabilitate şi, îndeosebi, prin formă şi colorit.

Savurezi delicoasa cafea şi fără să vrei urmăreşti încîntat cercurile fine de aur strălucitor, care alunecă a-

meţitor de jur împrejurul ceştii. Te îmbie miros de trandafiri şi garoafe, şi privirea ţi se opreşte asupra surprinzătoarelor desene care decorează vaza — motive populare, florale, dans fantastic de linii şi figuri — şi nu poţi să nu exclami: Cîtă imaginaţie, cîtă fineţe şi precizie! Nici nu-ţi vine să crezi că ar putea fi executate cu mîna. Dar adevărul, acesta e. Şi tocmai de aceea, chiar la „Porţelanul" se spune, nu fără admiraţie, că aurul aşternut cu pensula pe obiecte, ar curge de undeva de-a dreptul din mîinile celor care lucrează în secţia decorativă.

Aştelean Iudita, fata din fotografie, a absolvit abia de un an şcoala profesională. Dar, cum „valoarea nu e dată întotdeauna de numărul anilor" la scurt timp de la venirea în fabrică, utecista Aştelean, asemenea altor colege de promoţie ca Maria Măcicăşan, Eugenia Popiţa sau Veronica Munteanu, a fost transferată din sectorul decalcomanii, la sectorul artistic, acolo unde se aplică randul, — aurul cobalt pe produs. Adică în mai puţin de un an a dobîndit, prin strădiunţa ei dragoste de meserie, meritul de a i se încredinţa una din sarcinile cele mai pretenţioase: să lucreze în sectorul mîinilor de aur.

A. NICOLAE

INIMI LA ÎNALTĂ TENSIUNE

COLOANA NESFÎRŞITĂ

Mihail Davidoglu

Pe Dicu Constantin, maestrul de schimb pe linia scule de la Uzinele „23 August" numai ce l-am cunoscut. Sînt cîteva zile de atunci. Dar cum din prima clipă, chiar de la primele fraze schimbate, mi s-a părut că-l ştiu de undeva, pe măsură ce dialogul dintre noi se înfiripa, gîndurile ca un fluviu subteran alergau să-l caute în aducerile mele aminte. Cu toate eforturile de memorie, nu am ajuns să-mi răspund de unde şi cum l-am cunoscut — dacă l-am cunoscut vreodată. Dar sentimentul că-l ştiu de undeva, că-l întîlnisem cu mult înainte, nu m-a părăsit o clipă. Ba, cu cît înaintam în dialogul nostru şi din acel du-te-vino de întrebări şi răspunsuri personalitatea lui Dicu se contura mereu mai precis, sentimentul că m-am regăsit cu o veche cunoştinţă îmi stăruia pînă la obsesie. Şi totuşi drumurile mele — îmi spuneam — nu s-au întîlnit niciodată, nu am de unde să-l cunosc, nu-l văzusem niciodată. Şi pentru a nu ştiu cîta oară trec în revistă oamenii pe care retina i-a înregistrat cîndva, de-a lungul vieţii ca apoi să-i treacă în păstrarea memoriei. Cu respectivele retuşări, cu estompările şi ştersăturile de contur la care timpul şi-a dat din plin concursul, rechem în aducere aminte aceste chipuri de altă dată. Nici unul nu răspunde înfăţişării lui Dicu Constantin. E un brunet, potrivit de statură, mai mult slăbuţ, cu trăsăturile regulate, tăiate pe planuri, aproape pînă la duritate. Duritate? Mai mult concentrare. Mai ales privirea, ochii cu reflexe aş spune metalice, dacă o lumină lăuntrică nu ar veni să-i puncteze, să-i învăluie cu o intensitate de viaţă care dă chipului său o amprentă cu totul personală, de neuitat.

De loc din Alunişul Slatina, e cel mai mare din cei trei fraţi. Prislea e laborant la Combinatul de negru de fum din Piteşti, şi elev în clasa a

(Continuare în pag. a III-a)

56 copii şi nepoţi — o singură familie

FRUMOASĂ, COROANA STEJARULUI...

De pe gard două priviri urmăresc cu prelungită duioşie familia exuberantă din curtea vecină. Sînt acolo adunaţi laolaltă 32 de copii, aproape o clasă întreagă aflată în excursie.

Treizeci şi doi de copii! Ce minune, ce lume!

Prinsă acolo, de două uluci, Anica Cojocaru, vecină cu numeroasa familie, rîde şi ea prima dată în ziua aceasta, meditînd la fericirea prietenei ei, Maria Costea. Gîndurile o poartă cu ani în urmă cînd tînără fiind, îşi închipuia că-i mai slobodă fără copii şi grijile sînt mai mici. Cît se înşela! Acum la bătrîneţe îşi dă seama. Are casă şi tot ce-i trebuie dar cine să-i deschidă uşa?

Alături, aşezaţi la mai multe mese aflate în grădină, 12 feciori şi fiice, alţi 12 gineri sau nurori şi aproape dublul lor, cei 32 de nepoţi; cinsteau laolaltă toţi cei 56 de oaspeţi dragi — în sănătatea bunicilor Maria şi Ion Costea, cărora, potrivit unui gest devenit tradiţional, le oferiseră cadouri.

Scena aceasta am văzut-o cu cîtava vreme în urmă în comuna Topolog din regiunea Dobrogea şi se repetă firesc, prin obişnuinţa ei, de mai multe ori pe an.

Confirmarea o aflăm chiar din gura mătuşii Maria. La cei 66 de ani, Maria Costea are o voce caldă şi ochi blînzi, sănătate robustă şi mişcări sigure.

— Am 12 copii. Cel mare e responsabilul fermei de oi, aici în cooperativa agricolă de producţie, Maria, Lili şi Gică sînt şefi de echipă, Ana e gestionară la Hîrşova, Veta lucrează ca soră medicală la Bucureşti, Claudia e zootehnista la Agigea, Ilie e şofer, Neagu e macaragiu în port, la Constanţa, iar Viorica e contabilă la G.A.S. Rahmanu. Ceilalţi doi sînt cooperatori, oameni destoinici şi ei. Toţi au rostul lor. Sînt muncitori cinstiţi şi devotaţi, se înţeleg bine în familiile lor şi sînt fericiţi. Aceasta e marea mea bucurie.

Maria Costea vorbeşte cu aceeaşi mîndrie şi despre nepoţii ei, unii de acum mari, elevi la diferite şcoli şi viitori studenţi.

Dar bucuria aceasta n-o împărtăşeşte numai Maria Costea, o împărtăşesc deopotrivă şi multe alte femei ca Roşca Aneta şi Voinea Safta, cooperatoare fruntaşe, (ultima şi deputată în Sfatul popular Hîrşova).

Cu 9 ani în urmă, ne spunea Roşca Aneta, am fost chemată la Bucureşti şi de reverul hainei mi-a fost prinsă medalia de aur, ca mamă eroină. A fost una dintre cele mai mari bucurii pe care am trăit-o. În sprijinul nostru, al mamelor cu mulţi copii, partidul a elaborat noi măsuri. De această grijă se bucură acum şi cei 11 feciori ai mei care au devenit între timp şi ei părinţi.

— Să ştiţi, aşa am pomenit noi. Părinţii şi bunicii noştri au avut fiecare mulţi copii pe care i-au crescut cu dragoste şi răspundere. Exemplul lor a fost un îndemn pentru mine şi eu îndemin la fel fiicele şi nurorile mele.

Bucuriile şi sănătatea morală a acestor femei sînt, de fapt, simbolul unui titlu de nobilă mîndrie maternă.

PETRE ZĂRNESCU

ADUNĂRI DE DARE DE SEAMĂ ȘI ALEGERI U.T.C.

„A AJUTA CONCRET" — O NOȚIUNE CE SE CERE EXPLICATĂ

— Ați pregătit materialele? Bine?

— Le-am pregătit...

Răspunsul nu era prea convingător. Înseși tonul și gesturile membrilor biroului trădau o anume îndoială, nesiguranță. Dar întrebarea pe care le-o adresase secretarul comitetului orășenesc U.T.C., Ion Adam, era oarecum tardivă. Ce se mai putea face? Adunarea, peste o oră și ceva, trebuia să înceapă. Și totuși...

Secretarul comitetului orășenesc răsfoi mai întîi darea de seamă. După mimică i se puteau descifra gîndurile: „nu prea grozavă, dar, în fine, discuțiile..." La proiectul planului de activități își traduse însă impresia în cuvintele: „e slab, nu merge".

— Ia să vedem ce-i de făcut, spuse el, și luînd un toc și o hîrtie invită în același timp pe membrii biroului și pe uteciștii care ajutaseră la pregătirea materialelor să ocupe cîte un loc.

— Ce rost are introducerea asta lungă? N-ați prezentat activitatea în darea de seamă?

— Așa am făcut mereu, încearcă o scuză doi dintre membrii biroului, ștergînd însă cu un gest de ușurare frazele generale din proiectul de plan. E limpede. N-au nici un rost.

Se citi apoi primul obiectiv înscris în proiect: *vom mobiliza tineretul pentru ca secția noastră să dea 16 000 de tone de oțel peste cantitatea planificată, în acest scop folosind următoarele măsuri: dozarea corespunzătoare a șarjelor, reducerea rebutului cu 2 la sută sub procentul admis etc... etc. Sarcină permanentă, răspunde biroul".*

— Da' bine, astea-s obiectivele secției. Nu vă ocupați voi de ele... are cine. Tinerii trebuie să contribuie la realizarea lor. De asta trebuie să se ocupe organizația; să-i mobilizeze, să-i determine să participe într-o mai mare măsură la realizarea sarcinilor.

Cum nu era timp de discuții, s-a procedat foarte operativ:

— Ei, hai să vedem ce activități educative ați putea să vă propuneți. Uite, știu că aveți tineri care nu-și prea respectă angajamentele, cuvîntul dat în fața colectivului...

— Să organizăm o dezbatere despre asta într-o adunare, interveni unul din membrii biroului.

— Și despre disciplină ar trebui, că nu e totul să vii la lucru, își dădu cu părerea un altul.

Stimulați de intervențiile secretarului comitetului orășenesc, tinerii de la masă adăugau propunere după propunere. Astfel, în locul unor măsuri tehnice ca „respectarea rețetei de dozare" sau „menținerea temperaturii corespunzătoare", al unor obiective cu caracter general ca „să întărim disciplina în muncă", „să organizăm cursurile de reîmprospătare a cunoștințelor" (sarcină care nu intră în competența organizației de bază U.T.C.) trecute inițial în proiect, apăreau acțiuni educative, dezbateri ca „Ce înseamnă disciplina în muncă", „Angajamentul în producție — cuvînt de onoare", simpozionul „Cunoștințe înalte — oțelari de calitate", un concurs profesional pentru oțelari, un altul — „Cunoașteți bine capitolul" — pentru tinerii termotehnicieni, electricieni, apeductieri etc.

Nu era vorba numai de faptul că proiectul planului de activități devenea concret, precis, ci — și lucrul acesta este deosebit de important — prevăzînd măsuri politico-educative, el căpăta notă specifică, devenea un adevărat plan de activități al organizației U.T.C.

Am relatat pe larg ajutorul pe care un secretar al comitetului orășenesc l-a acordat biroului organizației U. T. C. nr. 1 de la Oțelăria Siemens Martin nr.2 Hunedoara. Toată treaba asta nu i-a luat tovarășului secretar decît vreo 15-20 de minute și aceasta pentru că cunoștea bine organizația de aci, problemele ei specifice.

Desigur, i se poate reproșa tovarășului Adam faptul că n-a venit mai din timp în această organizație, ci abia cu o oră înaintea începerii adunării generale. (Dacă ar fi procedat altfel ajutorul ar fi fost, evident, și mai substanțial). Dar chiar așa, merită felicitări. Le merită, fiindcă ceea ce a făcut dînsul în organizația nr. 1 de la O.S.M.-II constituie, din păcate, o practică destul de rară. Avem în față planurile de activități ale celorlalte două organizații de la O.S.M.-II, secție cu mare pondere în cadrul combinatului. Ca și proiectul întocmit inițial de biroul organizației nr. 1, ele sînt sărace, abundă în generalități și deși Congresul al VIII-lea al U.T.C. precizează cu deosebită claritate modul cum trebuie să se ocupe organizațiile U.T.C. de participarea tineretului în producție, acestea prevăd, în ceea ce privește mobilizarea tinerilor la îndeplinirea sarcinilor de plan, măsuri tehnico-organizatorice, și nu măsuri politico-educative, specifice organizației U.T.C.

Și la aceste organizații au fost repartizați activiști să ajute la pregătirea și desfășurarea adunărilor de alegeri. La organizația nr. 2, de pildă, a participat tovarășul Mihai Pițur. Văzînd materialele întocmite de biroul acestei organizații și dînsul a constatat că proiectul de plan e slab, necorespunzător. Dovadă — observațiile, semnele de exclamare, diversele întrebări pe care le-a notat pe marginea materialului. Ajutorul a rămas însă la aceste observații, iar proiectul nu s-a schimbat cu nimic. Slab a fost, slab s-a prezentat în fața uteciștilor. De ce nu și-o fi suflecat oare mînecile tovarășul Pițur și, așezîndu-se la aceeași masă cu membrii biroului, cu tineri din organizație să-i fi ajutat concret să-și întocmească un proiect corespunzător așa cum a făcut-o — în cazul amintit — tovarășul Adam? Întrebarea n-are o singură adresă. Discutînd cu membrii unor birouri ai unor comitete pe secții (de la O.S.M.-II, C.T.E.-2, reparații electrice) am reținut că chiar atunci cînd se duc în organizații mai înainte de ora începerii adunării unii membri ai comitetului U.T.C. pe combinat sau activiști ai comitetului orășenesc, se rezumă să facă observații și dau indicații și regăsesc lucrurile pe care uteciștii din birouri le-au auzit și la instruirea premergătoare alegerilor. Dar de ce n-ar fi posibil mîna să ajute concret? Le-am oferit o dovadă că, atunci cînd cunoști activitatea organizației, un asemenea mod de a ajuta nu cere nici mult timp și nici nu e greu.

NICOLAE ARSENIE
M. BĂLGRĂDEANU

„Asalt" asupra bălții Potelu din raionul Corabia. Peste puțin timp aici ne vom măsura înălțimea cu cea a lanurilor de porumb...

Foto: I. EUCU

Premianta unui concurs internațional

Un prestigios premiu internațional dobîndit zilele acestea la concursul de compoziție muzicală de la Mannheim (R.F. Germană), vine să confirme din nou valorile creației muzicale contemporane românești.

Juriul concursului internațional de compoziție de la Mannheim dedicat în exclusivitate femeilor, a acordat anul acesta cel de al II-lea premiu al său tinerei compozitoare Myriam Marbe, asistentă la Catedra de contrapunct a Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din București, pentru Sonata pentru două viole.

Scrisă în cursul anului 1965, Sonata, alcătuită din trei mișcări — intitulate: Prolog, Arie și Epilog — sintetizează roadele unor îndelungate căutări pe linia conturării unui limbaj personal, unor modalități personale de expresie.

În curînd, presa ne va aduce desigur detalii cu privire la modul în care a fost primită în rîndurile specialiștilor lucrarea tinerei compozitoare, care s-a bucurat de sufragiile unui impunător juriu muzical internațional.

I. S.

CULORILE ORAȘULUI

BAIA MARE (de la corespondentul nostru) — Orașul așezat la poalele Dealului Florilor este el însuși un ocaș al florilor. În fiecare toamnă sînt plantate pe străzile și aleile Băii Mari zeci de mii de flori pentru ca primăvara să rivalizeze în bogăția de culori cu Dealul Florilor.

În prezent grădinarii orașului sădesc 10.000 de lalele, 5.000 de trandafiri și alte cîteva mii de narcise și zambile. Acestea din urmă vor îmbogăți pentru prima oară paleta multicoloră a orașului.

COMODITĂȚI NECREATOARE

AMATORII SÎNT INDULGENȚI?

O cercetare a unor recente lucrări de teatru recomandate de Casa Centrală de Creație ne-a sugerat ideea că uneori în noțiunea de „amator" sînt simțite vagi nuanțe peiorative, ceea ce ar justifica și existența unui sector dramatic specializat în „accesibilitate" — o dramaturgie amatoare. Aici au șanse de a se perpetua multe dintre „vechiturile" literaturii noastre (tipuri, conflicte, soluții) și mai ales comoditatea creatoare.

E firesc, chiar necesar, ca lucrările adresate masei largi de amatori ai teatrului să conțină faptele esențiale ale vieții actuale, universal familiar tuturor, să se adreseze experienței nemijlocite, cotidiene a fiecăruia. Dar de la aceste premize programatice pînă la arta strict informativă și „edificatoare" e un traseu lung, care din păcate, ignoră codurile dialecticii.

S-a creat o tradiție a mecanicismului estetic — încă tolerat —; se judecă actualitatea după decor și calitatea mesajului, după justețea ideologică a replicii finale. În cîteva din ultimele piese apărute în colecția „Teatru pentru amatori" se observă încercarea de a renova acest sector, de a aduce și aci respectul pentru adevărurile complicate și ascunse ale omului, pentru subtilitatea gîndirii artistice. Și totuși antecedentele nu iartă.

Majoritatea lucrărilor dezbat probleme ale profesiunii: atitudinea față de ea, etica muncii și a colectivului. Sînt evident acestea mari probleme ale lumii noastre, și totuși, sau poate, tocmai de aceasta nu e de iertat stereotipia abordării. Mai poate impresiona, atît cît s-ar cuveni o piesă ca „Vocea și ecoul" de Victor Bîrlădeanu în care regăsim tipul inginerului pasionat de meseria sa, capabil, îndrăzneț, dar înstrăinat de colectiv prin orgoliu? Chiar dacă realizarea piesei e supravegheată atent, iar replicile ocolesc banalitatea, totuși îndelunga istorie a conflictului în literatura noastră limitează puterea de „activare" a piesei.

De ce nu mai entuziasmează personajul romantic al medicului ce ignoră viața particulară, dedicîndu-și inteligența, munca, abnegația științei și omului? În „Trenul de la ora zero" Ion Vintilă realizează un asemenea tip pe care însă de la prima apariție îl recunoaștem și îl așteptăm cu familiaritate să se desfășoare cu „numere" știute. Operarea în ceasul al doisprezecelea a unui muribund prin experimentarea riscantă a unui procedeu personal, criza de sînge, ivirea imediată a donatorului și, evident, salvarea bolnavului desigur, le-am mai auzit adesea.

Multe piese pledează pentru entuziasmul profesional, pentru participarea totală la activitatea diurnă. Pătimașii profesiei sînt de obicei ingineri — în mari uzine — și medici — de preferință chirurgi — dacă se poate, de inimă (personaje — medici în piesele „Trenul de la ora zero" de Ion Vintilă, „Albastru deschis" de Dan Tărchilă, și „Și dacă-i o minciună" de Ionel Hristea; inginerul — personajul din „Vocea și ecoul" de Victor Bîrlădeanu). La aceștia aspirațiile personale se realizează în activitate altruistă; individul și colectivitatea fac schimb spectaculos de beneficii superioare. Medicul și inginerul tind să devină eroii unei mitologii actuale: îmbină capacitatea intelectuală și robustețea fizică, dragostea de oameni cu uitarea de sine. Notorietatea nu-i ocolește, admiratoarele și mai puțin. E oare nevoie de asemenea naivități pentru a elogia înțelegerea adîncă a sensului uman al profesiunii?

Un simptom al facilității credem că este și obligatoriul deznodămînt fericit: știința învinge moartea, individul e recuperat moral (și adesea nu numai moral) de colectiv, crizele interioare se rezolvă. Siguranța cu care sînt lichidate dificultățile, competența imperturbabilă cu care se dau soluții crizelor sînt dezarmante: nu așteptăm drame insolubile, dar nici un optimism imposibil care riscă să se dovedească factice. Omul are dreptul să constituie o problemă serioasă, gravă: numai bazat pe o adîncă înțelegere a dificultăților optimismul convinge.

Se discută mult despre piesa într-un act, dar fără a se fi conchis teoretic dacă aceasta constituie o specie dramatică aparte. Unele lucrări ar sugera-o, altele sînt piese de factură tradițională, obișnuită, numai că de dimensiuni reduse. Piesele într-un act pentru amatori reiau de obicei structura tradițională, nu dovedesc căutări formale, (deși nu credem că există vreo opoziție logică sau practică între amatorism și inovație artistică). O încercare izolată și nu nereușită — e piesa lui Dan Tărchilă, „Albastru deschis". Piesa nu înscenează o acțiune, nu construiește o intrigă, ci urmărește o deplasare interioară: depășirea unui moment de depresiune. Autorul realizează un personaj interesant: tînărul în costum albastru deschis, delicat, insistent este cînd un alter-ego lucid, echilibrat al doctoriței descumpănite, cînd o prezență dorită, anticipată cu plăcere. (Considerăm inutilă sugestia din finalul piesei: ca persoană reală, tînărul în albastru ar displace).

STRATEGIA EDUCAȚIEI

Cei mai persecutați sînt micii amatori ai teatrului: lucrările care le sînt adresate (seria „Teatru școlar") ne conving asupra dificultății acestei întreprinderi.

Piesele parcurse se ocupă de participarea copilului sau adolescentului la forme organizate de viață, școală, clasă detașament, grupă. Școlarul și pionierul sînt aici niște simple funcții ale acestor organizații: se supun sau nu unor cerințe regulamentare (învățătură disciplină, colegialitate etc.). În majoritatea lor, piesele demonstrează cum se poate aduce un școlar sau pionier la supunere față de norma colectivului: elevul care vrea să copieze e făcut să renunțe la acest procedeu și să-l condamne (Virgil Stoenescu: „Totul e să ai idei") cel căruia nu-i place lectura e ajutat să-i afle gustul (L. Hans „Prinsoarea") cei ce se izolează de colectiv sînt edificați asupra erorii (Virgil Stoenescu: „O enigmă care s-a lămurit"). Nu e oare prea săracă această problematică față de dimensiunile universului tînărului?

Obsesia exemplarității duce la conflicte minore care se pretează unor rezolvări foarte simple. Teama de complicații face ca întotdeauna să se lucreze cu tipuri-model; șeful de grupă e elev și coleg desăvîrșit, are autoritate nediscutată, instructorul e iubit și admirat, profesorul are întotdeauna o experiență infailibilă, e respectat și ascultat. Colectivul are o opinie sănătoasă: repudiază categoric lenea, necinstea etc. Distinge fără ezitare „pozitivul" de „negativ". Au oare eficiență educativă piese de o atît de strategică simplitate?

ILINA GRIGOROVICI

POȘTA REDACȚIEI

WEISS FRANCISC și JIANU CONSTANTIN — Reșița:

Muncitorii care au absolvit școala de cultură generală cu examen de maturitate și o școală tehnică de 1—2 ani pot ocupa funcția de tehnician II fără să mai efectueze stagiu în producție.

Această funcție o mai pot ocupa muncitori cu înaltă calificare, absolvenți ai școlilor profesionale, care au o vechime în funcții tehnice de 5 ani sau 8 ani în producție. Ei sînt supuși, firește, unei examinări pentru verificarea cunoștințelor de specialitate.

Cei ce doresc să ocupe postul de tehnician I trebuie să îndeplinească condițiile de mai sus, la care se adaugă obligatoriu vechimea de 5 ani în funcții tehnice. În ambele cazuri este necesar ca unitatea la care lucrează angajatul să aibă în schemă postul solicitat.

DINU CONSTANTIN — Sibiu:

În întreprinderile cu program de lucru în trei schimburi, sau acolo unde nevoile producției o cer, durata muncii de noapte va fi egală cu cea de zi. Angajații primesc un spor de salariu de 15 la sută, cu condiția ca minimum o jumătate din programul de lucru să-l efectueze noaptea.

MANEA GHEORGHE — Brăila:

Muncitorii care domiciliază la o depărtare de 5—50 km de sediul unității și din diferite motive nu există posibilitatea să li se asigure locuință, li se poate rambursa contravaloarea transportului dacă au un salariu pînă la 1 000 lei sau li se pot pune la dispoziție mijloace de transport.

Absolvenții școlilor profesionale de ucenici sînt obligați, potrivit contractului încheiat la înscrierea în școală, să lucreze trei ani în unitatea în care au fost repartizați. În caz contrar, unitatea care a semnat contractul este în drept să ceară restituirea cheltuielilor făcute în timpul școlarizării.

Serviciile de concepție ale Uzinei „Grivița roșie" din București se preocupă permanent de ridicarea produselor uzinei la nivelul celor mai bune produse similare pe plan mondial. În fotografie: unul dintre colectivele serviciului constructor șef, studiind ansamblul cisternelor de 60 mc.

Foto: AGERPRES

SUB SEMNUL EXIGENȚEI — TIMPUL LIBER AL STUDENTULUI

AMFITEATRUL DIN SALA TEATRULUI (II)

Așadar, ce se poate face concret pentru ca în cinci ani pe care studentul îi petrece în Capitală să aibă și posibilitatea de a-și forma o bogată cultură teatrală? Cum pot fi cuprinși în sfera acestei preocupări toți cei 50 000 de studenți bucureșteni? S-ar putea alcătui un plan — care să urmărească un fir călăuzitor: cunoașterea tezaurului dramaturgiei universale și originale în ce are el mai reprezentativ — defalcat pe cinci ani (durata studenției) și care să cuprindă toți studenții? Iată întrebările care au constituit obiectul unei discuții cu tovarășii Traian Ștefănescu — secretar al comitetului U. T. C. al Centrului universitar București, și Eugen Marinescu, secretar al Consiliului U.A.S. Am aflat că, avîndu-se în vedere importanța teatrului ca mijloc de educație a studenților, aceste probleme sînt incluse în sfera preocupărilor organizațiilor de tineret din Centrul universitar București. Dificultățile sînt puse, desigur, de numărul foarte mare de studenți ai facultăților bucureștene și de marea afluență de public la reprezentațiile teatrelor. Cota de bilete care se repartizează prin asociațiile studențești — cu preț redus — este cu mult insuficientă. Singura soluție ar fi — susțin reprezentanții Centrului universitar București — organizarea de spectacole speciale pentru studenți. Există în această privință o experiență: colaborarea cu Teatrul de Operă și Balet. Organizarea unui ciclu de spectacole pentru studenți a atras în sălile Teatrului de Operă și Balet peste 25 000 de studenți. Este o performanță pe care teatrele dramatice o pot obține mai ușor decît Teatrul de Operă și Balet.

Discuția cu conducerile teatrelor ne-a oferit însă o perspectivă prea puțin promițătoare. Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" ar dori să organizeze spectacole pentru studenți, așteaptă în această privință — prin organizațiile U.T.C. și asociațiile studențești — dorințele și sugestiile studenților. Teatrul „Ion Creangă" promite un ciclu de spectacole-conferințe. Teatrul „C. I. Nottara" este pe cale de a iniția o colaborare cu Universitatea bucureșteană. Primul regizor al Teatrului Național, Sică Alexandrescu, și directorul Teatrului Mic, Radu Penciulescu, promit spectacole care îi vor interesa în mod direct pe studenți. Dar în afară de directorul Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra", Liviu Ciulei, nimeni nu se arată bucuros să organizeze spectacole speciale pentru studenți.

Organizarea spectacolelor pentru studenți cu opere de frunte ale dramaturgiei românești, universale, în distribuții valoroase, însoțite eventual și de comentarii ale unor valoroși critici de teatru este o acțiune care necesită o preocupare sistematică, pasiune și pricepere. De aceea, propunem, în această privință, o înțelegere prin colaborarea Comisiei culturale a Comitetului Executiv al U.A.S.R., cu Consiliul teatrelor din Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă.

Trebuie să vorbim aici și despre rolul teatrului studențesc de amatori. Acesta are eficiență numai în măsura în care se depășește sfera pregătirilor pentru concursuri, teatrul studențesc devenind un act de cultură, cu desfășurare constantă. El poate și trebuie să-i apropie pe studenți de arta spectacolului de teatru, să-i inițieze în arta interpretativă, regizorală, în tehnica decorării scenei și a ilustrației muzicale. Studenții și cadrele didactice susțin — și noi sîntem de acord — că Festivalul studențesc de teatru din aprilie 1966, distincțiile obținute peste hotare de teatrul studențesc român, au dovedit — că teatrul studențesc a căpătat un specific propriu — e îndrăzneț, dar echilibrat, apelează la o diversitate de expresii artistice, lăsînd să transpară viața spirituală bogată a studențimii noastre. Emilian Stancu, locțiitor al secretarului U.T.C al Universității este de părere că valoarea atinsă de teatrul studențesc impune înființarea unei scene studențești, poate pe lîngă Casa de cultură a studenților, cu stagiune permanentă, cu repertoriu propriu (nu e vorba de atacarea „marelui repertoriu" ci de abordarea unui repertoriu care să cuprindă piese într-un act). Peste 100 de studenți și cadre didactice — cărora le-am adus la cunoștință această propunere — au susținut-o cu înflăcărare. Cu toții au fost de părere că un teatru studențesc — care să beneficieze de aportul unor regizori talentați, să colaboreze cu autori dramatici care să scrie piese despre studenți, să atragă elementele talentate din cenaclurile literare studențești — ar juca rolul de animator al mișcării teatrale din facultăți.

Încheiem aceste rînduri adresînd oamenilor de teatru, cadrelor didactice universitare și studenților — din toate centrele universitare — invitația de a continua, în paginile ziarului nostru, acest colocviu privind creșterea eficienței teatrului ca mijloc de educație a studenților. Așteptăm atît propuneri privind modalitățile cele mai eficiente de colaborare cu teatrele, de organizare a spectacolelor speciale pentru studenți, cît și păreri cu privire la propunerea de înființare a unui teatru studențesc.

ADRIAN VASILESCU

Scenă din „Vlaicu Vodă" la Teatrul Național „I. L. Caragiale"

Premiere teatrale

De curînd, în sala Teatrului Național din Craiova, un numeros public a participat la premiera piesei „Țărăncuța Getaffe" de Lope de Vega, pusă în scenă de regizorul Valentina Balog. Scenografia e semnată de Vasile Buz. Tot în cursul săptămînii trecute, la Craiova au început, sub conducerea regizorului Călin Florian, repetițiile piesei „Viforul" de Barbu Ștefănescu Delavrancea. Prezentarea acestui spectacol va marca un eveniment de o deosebită însemnătate: împlinirea a 150 de ani de la punerea în scenă, la Iași, a primei piese de teatru în limba română.

ION SPIRIDON

● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri

ZILNIC

INFORMAŢII

PLECAREA DELEGAŢIEI MIŞCĂRII TINERETULUI COMUNIST DIN FRANŢA

Ieri dimineaţă a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Paris, delegaţia Mişcării Tineretului Comunist din Franţa condusă de Jean Michel Catala, secretar al M.T.C.F. şi secretar general adjunct al Uniunii Studenţilor Comunişti din Franţa care, la invitaţia C.C. al U.T.C., a făcut o vizită în ţara noastră.

La plecare, pe aeroport, delegaţia a fost condusă de tovarăşul Vasile Nicolcioiu, secretar al C.C. al U.T.C., de activişti ai C.C. al U.T.C.

SĂPTĂMÎNA TINERELOR FAMILII

SUCEAVA (de la corespondentul nostru).

Timp de 7 zile, pînă la 6 noiembrie, în oraşul Suceava se desfăşoară un ciclu de acţiuni menite să contribuie la popularizarea recentelor măsuri privind creşterea natalităţii şi întărirea familiei socialiste.

Programul manifestărilor cuprinde un număr de expuneri, simpozioane, seri de întrebări şi răspunsuri, concursuri la care vor lua parte medici, profesori, jurişti, mame. Aceste acţiuni vor fi urmate de filme artistice şi documentare adecvate tematicii: „Dragoste lungă de-o seară", „Atenţiune părinţi", „Maria", „Autorizaţie de căsătorie", „Inimă de mamă", „Femeia în halat", „Cazul D", „Copilul teribil".

Acţiunile sînt organizate de Comitetul orăşenesc al femeilor, Comitetul orăşenesc al U.T.C., Asociaţia juriştilor în colaborare cu Intreprinderea cinematografică regională.

Sosirea unei delegaţii guvernamentale a R. P. Bulgaria

Marţi dimineaţa a sosit în Capitală, o delegaţie guvernamentală a R.P Bulgaria, condusă de tovarăşul Jivko Jivkov, prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, pentru a participa la deschiderea oficială a Expoziţiei industriale a R.P. Bulgaria la Bucureşti.

Din delegaţie fac parte tovarăşii Mari Ivanov, ministru pentru construcţii de maşini, Ivan Gavrilov, prim locţiitor al ministrului industriei chimice, Ivan Golomeev, locţiitor al ministrului comerţului exterior, şi Gheorghi Bogdanov, ambasadorul R.P. Bulgaria la Bucureşti.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, membrii delegaţiei au fost salutaţi de tovarăşii Alexandru Bîrlădeanu, prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, Gheorghe Cioară, ministrul comerţului exterior, Victor Ionescu, preşedintele Camerei de Comerţ, Ion Deleanu, adjunct al ministrului industriei chimice, Petre Burlacu, secretar general al Ministerului Afacerilor Externe, reprezentanţi ai conducerii unor ministere şi instituţii centrale, precum şi alte persoane oficiale.

Au fost prezenţi Ivan Davidov, secretar general al Camerei de Comerţ, directorul Expoziţiei industriale a R. P. Bulgaria, şi membri ai ambasadei R.P. Bulgaria la Bucureşti.

COLOANA NESFIRŞITĂ

(Urmare din pag. I)

X-a la liceul seral din localitate. Mijlociul, lăcătuş ajustor la Combinatul de industrializare a lemnului din Piteşti, a terminat liceul seral şi urmează o şcoală tehnică serală. În vreme ce interlocutorul nostru, maistru de schimb la sculerie, — secţie unde a început ca strungar de precizie ca ulterior, după o strălucită absolvire a şcolii tehnice cu specialitatea prelucrări prin aşchiere, să fie promovat maistru — şi astăzi, concomitent cu producţia urmează la seral cursurile Facultăţii de tehnologia construcţiilor de maşini.

Nespusă a fost surpriza, dar mai cu seamă bucuria tovarăşilor săi de secţie cînd au aflat că unul din cei mai buni maiştri ai lor, posesor al insignei şi brevetului de fruntaş în întrecerea socialistă, evidenţiat şi pe anul în curs, a reuşit la examenul de admitere al facultăţii. Cînd a învăţat, se întrebau muncitorii, inginerii? Ca maistru venea mai devreme, pleca după schimb, lucrînd în schimburi diferite, şi cu toate acestea, a reuşit să intre la facultate. Cînd a învăţat? Că toată vremea îl ştiau în procesul de producţie, cu realizări şi succese din cele mai elocvente. Şi după orele de producţie cu sarcini de partid, şi pînă nu de mult, locţiitor al secretarului U.T.C. pe secţie. Că ulterior l-au ajutat şi trecîndu-l numai în schimbul de dimineaţă i-au creat condiţii mai bune de studiu, e iar adevărat. Dar cînd a mai găsit timp să înveţe? Cînd? Dicu niciodată nu a încetat să învețe. De mic copil, de cînd se ştie, învaţă. În orice condiţii, în orice situaţie. Din stagiul militar, în afară de o excepţională condiţie fizică, şi gradele la care se poate ajunge, s-a întors şi cu un permis de conducere auto. Şi acesta nu-i decît un aspect. Setea, pasiunea aceasta a învăţăturii, a mersului mereu înainte, au dobîndit-o fraţii Dicu de la măicuţa lor.

— Măicuţa e o fire ageră, îmi mărturiseşte Constantin, cu o duioasă unduire în glas... La înfăţişare e slăbuţă, chiar firavă. Dar de inimoasă, e inimoasă că nu-i stă nimeni înainte. Ce s-a zbătut, ce s-a chinuit ea sărmana pentru noi, copiii! Cum a stat ea în jurul nostru de la tabla înmulţirii şi primele buchii pînă mai încolo la extragerile de rădăcini pătrate pe care nu le mai înţelegea, dar le murmura uşor, ca şi cum ar fi dat să ne ajute pe noi băieţii. Şi aproape în şoaptă, Dicu continuă: pentru toate odsea ea cuvînt potrivit. Dar mai ales avea ea, măicuţa, o vorbă a ei că nu-i margine. În nimic nu-i margine. Şi nici în învăţătură... Astăzi e brigadieră de cîmp în cooperativa agricolă de producţie Alunişul şi în concediul de vară cînd vin pe-acasă cu soţia şi copila, mama e mereu prinsă în lucru, dar tot mai găsim noi vreme să ne vorbim. Mai mult ne uităm unul la celălalt, dar în tăcerile acestea, aproape ne spunem tot. Şi cîte am făcut de la ultima noastră întîlnire, şi cîte ne aşteaptă să facem în zilele ce vin.

*

Florica, soţia lui Dicu e controlor tehnic de calitate la „Electronica". A absolvit şi ea liceul şi o şcoală tehnică de specialitate. Acuma se pregăteşte pentru învăţămîntul superior. Preocuparea de carte şi învăţătură face parte din însăşi atmosfera familiei. De altfel Florica are preocupări în toate domeniile de cultură. E o cititoare pasionată şi ce apare în librării, apare şi la ei în casă. Că soţii se împacă foarte bine, e lucru de la sine înţeles. Soţia l-a ajutat mult. În perioada premergătoare examenului de intrare la facultate nu numai că l-a scutit de toate treburile gospodăreşti ce-i reveneau, dar a făcut tot ce se poate ca să-i ofere cele mai bune condiţii de studiu. Şi adaugă rîzînd:

— Numai cartea cu pîinia în cap că nu mi-a turnat-o. Ca să încheie: Ţinem mult unul la celălalt. Nu ştiu, dar am ajuns de parcă am fi o singură fiinţă, o singură inimă... Nu şi-au ieşit din cuvînt unul faţă de celălalt. Şi, familia pentru ei e mai mult decît convieţuirea a doi oameni cu anume afinităţi, preocupări şi predilecţii. De altfel se ştiu de mult. S-au cunoscut din şcoală şi prietenia lor s-a legat, cum e firesc, într-o puternică dragoste. O dragoste adîncă, profund cinstită, clădită pe prietenie, stimă şi o largă înţelegere a personalităţii fiecăruia din ei. Am în mînă o fotografie a familiei. Florica, o frumuseţe calmă, sensibilă, respirînd din toată fiinţa sa puritate şi profunzime de simţire, Constantin cu dinţii sclipind în mîndria lui de tată fericit şi printre ei, legîndu-i cu mii de fire Florenţa, cu buclele cochet prinse în băsmăluţă, cu ochişorii ca nişte petale de floare, ea însăşi floare. Floare şi cînt în fericitul triptic de viaţă.

*

L-am idealizat? Nu. De altfel nimic nu i-a venit de la sine. Şi nici uşor nu i-a fost. Dacă n-ar fi să amintim alta decît ziua lui de lucru, care începe de la 5 dimineaţa ca să se încheie cu miezul nopţii. Cu tot programul său aspru îşi găseşte însă timp şi de un spectacol, un concert, o plimbare cu cele două flori, mama şi fata. Acum trei săptămîni au fost într-o excursie la Poiana Izvoarelor. Nu. Nu l-am idealizat. E un tipar nobil de om care şi-a organizat viaţa să-i fie ca un zbor. Un zbor înspre înălţimi. Cu o voinţă dîrză, de neînfrînt, cu dîrzenia moştenită de la „măicuţa", a făcut să-i crească larg aripile pentru acest zbor înspre cunoaştere, înspre împlinire. Pentru ce învaţă? Că i-a intrat în sînge să înveţe şi nici nu concepe că i-ar putea fi altfel viaţa. Nu-i mulţumit cu ce ştie şi-l chinuie gîndul că are prea puţine cunoştinţe faţă de cîte sînt de învăţat... Aşa că, cel puţin, în domeniul său profesional să meargă mereu înainte. Şi cînd peste ani, meşterul de astăzi, altădată strungar de precizie, iar mîine inginerul cu un orizont larg şi temeinice cunoştinţe teoretice va şti să construiască scule, dispozitive şi verificatoare cum nu sînt astăzi, cum nu au fost încă, ce satisfacţii mai mari decît acest gînd! Ce poate fi mai mult!

Şi acum, la capătul acestor gînduri, iată că ştiu de unde-l cunosc, unde l-am mai întîlnit. În Dicu am recunoscut coloanele de tineri, prieteni dragi ai anilor mei de demult, cînd ardeam de dorul, de o aprigă dorinţă, o dorinţă nesăţiuită, o uriaşă, o imensă dorinţă de a şti, de a învăţa. Numai că altele au fost vremurile de atunci. În ochii lui Constantin cu irizări de aur, în privirea lui concentrată ne-am revăzut noi tinerii de altădată, dornici să ne împlinim, să ne facem zborul, dar neîntîlnind decît porţi închise, inimi reci, baricade şi opreliştii de netrecut. Şi mai cu seamă lipsiţi de lumina călăuzitoare şi atmosfera de emulaţie şi entuziasm a zilelor noastre în care, sub razele însufleţitoare ale partidului Dicu Constantin şi întreaga lui generaţie de tineri şi mai vîrstnici cresc şi înaintează înspre învăţătură, lumină şi bunăstare.

Continuînd prin viaţa şi preocupările sale, viaţa şi preocupările a zeci şi zeci de generaţii de oameni cu o înaltă structură sufletească, Dicu Constantin, ilustrare vie a tineretului nostru de astăzi, pasionat de a şti, de a trăi mîndru şi demn, de a se realiza traducîndu-şi în viaţă, zi de zi, dorurile şi visurile cele mai îndrăzneţe, se înscrie printre oamenii care cu adevărat pot spune că-şi trăiesc viaţa, oameni care-şi trăiesc viaţa la cea mai înaltă tensiune.

SPORT

„Performanţe" privite prin lentile înceţoşate

Nu putem încerca un alt sentiment decît acela de îngrijorare, gîndindu-ne la schimbul de mîine al gimnasticii noastre, la starea de lucruri care caracterizează, în prezent, această disciplină sportivă.

Recent, în sala „Dinamo" din Capitală, s-a desfăşurat întîlnirea internaţională de gimnastică — juniori — care a reunit selecţionatele cluburilor Dynamo Berlin — Dinamo Bucureşti la fete şi Vorwärts Potsdam — Cehoslovacia la băieţi. Evoluînd total nesatisfăcător, ambele noastre formaţii de juniori au fost mai mult un partener de antrenament pentru sportivii germani decît adversari redutabili, aşa cum i-am fi vrut noi. Mai ales fetele, care au pierdut la o diferenţă alarmantă (184,90 — 173) au deziluzionat pe toată linia, iar singura „sclipire" a unei românce a fost performanţa locului II la sol a Luciei Chiriţă. În rest, la majoritatea aparatelor şi în final la individual compus, podiumul a fost ocupat în întregime de gimnastele oaspete.

Pare cu atît mai greu de înţeles această situaţie, cu cît formaţiile întîlnite nu sînt cotate printre cele mai valoroase în ţara prietenă, în timp ce la noi juniorii care au evoluat sînt aureolaţi — gratuit! — cu titulatura de „schimb de mîine". Să nu ne mire deci anonimatul total în care au evoluat gimnastele noastre la recentele campionate mondiale de la Dortmund! Sau că la băieţi lipsa valorii internaţionale ne-a împiedicat să avem vreun reprezentant măcar acolo! Miră mai mult faptul că specialiştii noştri au considerat locurile ocupate acolo de reprezentantele noastre (36, 56, 66 la impuse şi 28, 56, 58 la liber alese) ca „evoluţii bune, la nivel corespunzător, dar cam departe de plutonul fruntaş"... Este şi acesta un fel de a ne ascunde după deget, o optică deformantă şi nefertilă.

...Şi ce falnică echipă de fete am avut în urmă cu cîţiva ani!

Revenind la concursul nostru, nu este lipsit de semnificaţie amănuntul că micuţa Angelika Hellmann din echipa junioarelor germane (avînd doar 12 ani, ea a participat în afară de concurs) totalizînd 35,85 puncte la individual compus, abia a putut fi depăşită de o singură româncă: Nona Ştiucă. Băieţii, conduşi de prof. St. Hargalaş (învingători anul trecut la Potsdam) au sosit ceva mai strîns: 228,55 — 222,70, iar dintre ei doar Petre Mihaiuc s-a apropiat întrucîtva de protagonişti.

Sînt stări de fapt reale, care reflectă o muncă de perspectivă, insuficientă. Este bine să se ştie că de trei ani Dinamo nu a mai participat la nici o întîlnire intercluburi de gimnastică pentru seniori sau tineret, iar la această primă confruntare „speranţele", aşa zise autentice, au fost de-a dreptul spulberate. De necrezut, dar adevărat: secţia de gimnastică de la Dinamo se antrenează la... sala „23 August" în timp ce sala proprie, bine utilată pentru gimnastică este ocupată de echipele de jocuri sportive, lupte, etc.!?! Lipsa de interes manifestată de factorii răspunzători, are repercusiuni şi asupra sportivilor. Anca Panait, în vîrstă de 15 ani, căreia specialiştii i-au întrevăzut cariera Elenei Leuştean, nu mai dă pe la antrenamente de mai bine de o lună! Un element tînăr, de perspectivă, poate să trateze după bunul plac munca plină de răspundere pentru obţinerea performanţei sportive?

Dacă treburile vor continua să „meargă" şi mai departe la fel participarea vreunui gimnast român la J.O. din Mexic (numai peste doi ani, tovarăşi antrenori!) va fi o problemă sau... o glumă nereuşită. Pe lîngă o popularizare slabă, concursul a evidenţiat lacune organizatorice. La inele, băieţii nu şi-au putut încheia disputa, din cauză că acestea s-au rupt — şi încă de două ori cu om pe aparat! — lucru despre care poţi citi poate doar la vreun caleidoscop sportiv...

Starea actuală a gimnasticii noastre de performanţă, are şi alte explicaţii: în şcoli se lucrează prea puţin şi munca e de o calitate slabă, iar o primă selecţie se face abia în şcolile sportive, de profil. Cum rămîne atunci cu specializarea timpurie, imperios necesară şi deplin posibilă din punct de vedere fiziologic, în gimnastica sportivă? Am dori să punem o întrebare profesorilor de educaţie fizică: respectă ei oare măsurile stabilite privind dezvoltarea culturii fizice şi sportului în care gimnastica are alături de atletism şi nataţie un loc de frunte? Şi numai aceste aspecte ne conduc totuşi la ideea necesităţii impulsionării activităţii factorilor răspunzători din toate verigile sistemului de învăţămînt pentru ca sportul şcolar să devină neîntîrziat o pepinieră! Şi acest deziderat este valabil nu numai pentru gimnastică!

VIOREL RABA

După 33 de ani — a doua întîlnire

România şi Elveţia debutează în „Cupa Europei"

Prima echipă de fotbal a ţării întîlneşte astăzi, pe stadionul Republicii din Capitală, începînd de la orele 14,45 naţionala Elveţiei în cadrul unei competiţii continentale de mare anvergură: „CUPA EUROPEI". Aşa cum se ştie, reprezentativa ţării lacurilor şi a cantoanelor, a Alpilor cu vestele zăpezi, vine să joace la Bucureşti pentru prima oară. Dar, este a doua întîlnire. Cu 33 de ani în urmă, naţionala noastră din care făceau parte printre alţii celebrii Bodola, Albu, Moravek, Baratki, Dobai, Sepi a reuşit un rezultat de egalitate, 2—2, la Berna. Dar de atunci multe s-au schimbat în fotbal. Se pare că în sistemul şi tactica de joc a oaspeţilor a rămas însă acel vestit „lacăt elveţian". Vor şti oare băieţii noştri să-i găsească cheia! Nu ne îndoim nici o clipă că înaintarea va învinge „bariera". Pîrcălab, Dridea, Dan, Popa, Ionescu sînt jucători cu o destul de bogată experienţă; aşteptăm de la ei o comportare pe măsura cărţii de vizită pe care o are fiecare. Îmbrăcînd tricourile naţionalei ei au misiunea să poarte întreaga echipă spre victorie. Este o dorinţă fierbinte a noastră, a milioanelor de iubitori ai sportului şi o îndatorire, cum se spune, de onoare ca primul pas în această nouă competiţie europeană, reprezentativa noastră să-l facă cu dreptul.

Pe scurt

● Ciclistul danez Olle Ritter a stabilit pe velodromul acoperit din Zürich două noi recorduri mondiale. El a acoperit 10 kilometri în 12'33" 8/10 şi 20 kilometri în 25'14" 6/10.

● Întîlnirea de box dintre echipele oraşelor Amsterdam şi Paris, disputată în capitala Olandei, s-a terminat cu rezultatul de 6—4 în favoarea pugiliştilor olandezi.

„Maternitate" de sculptorul L. Irimescu

ACTUALITATEA

În saloanele restaurantului Athénée Palace a avut loc marţi un cocteil oferit de Mihnea Gheorghiu, vicepreşedinte al Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă, cu prilejul turneului întreprins în ţara noastră de colectivul Teatrului „Jozsef Attila".

Erau prezenţi Pompiliu Macovei, preşedintele Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă, Alecu Costică, vicepreşedinte al Institutului român pentru relaţiile culturale cu străinătatea, funcţionari superiori din Ministerul Afacerilor Externe, oameni de teatru şi alţi oameni de cultură.

Au luat parte Jozsef Vince, ambasadorul R. P. Ungare la Bucureşti, şi membri ai ambasadei.

Marţi a părăsit ţara noastră grupul de profesori italieni care a participat la întîlnirea interuniversitară româno-italiană pe probleme agricole desfăşurată recent la Bucureşti. În timpul şederii în România oaspeţii au susţinut comunicări şi referate ştiinţifice în cadrul simpozionului organizat cu acest prilej, au vizitat institute de cercetări şi staţiuni experimentale, au avut schimburi de păreri cu specialişti români. De asemenea, ei au vizitat diferite localităţi din ţară.

La Biblioteca Centrală de Stat s-a deschis marţi la amiază sub egida Centralei editurilor şi difuzării cărţii din Comitetul de Stat pentru Cultură şi Artă, o expoziţie a cărţii din R. S. Cehoslovacă. Sînt expuse aproximativ 500 de volume, reprezentînd cele mai diverse domenii ale producţiei editoriale din această ţară.

Popas la Muzeul de artă al Republicii Socialiste România

PELEŞUL ŞI-A REDESCHIS PORŢILE

După o întrerupere de o lună de zile — timp rezervat obişnuitei curăţenii anuale — duminică, 30 octombrie, Muzeul Peleş din Sinaia şi-a redeschis porţile iubitorilor de frumos. Au venit să-l viziteze, în această primă zi, numeroşi oameni ai muncii aflaţi la odihnă, la Sinaia, şi în staţiunile învecinate — Buşteni, Predeal — ca şi multe alte grupuri de excursionişti din regiunile Braşov, Ploieşti şi Bucureşti.

Recunoaştem printre cei care au înscris în cartea de impresii a muzeului, un grup de elevi din raionul Rucăr, alţii de la Liceul din Zărneşti, muncitori de la Uzinele „Steagul Roşu" — Braşov, ca şi oaspeţi din oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Însoţim un asemenea grup. De la impunătorul hol în stilul renaşterii germane (secolul al XVI-lea), colecţia de arme, cabinetul de lucru şi pînă la sălile de recepţie (florentină, veneţiană, [illegible], franceză şi turcească) — totul e impresionant, lucrat cu măiestrie, de o valoare inestimabilă.

În această primă zi, Muzeul a primit peste 1.700 de vizitatori.

ION ANDREIŢĂ

DA, DACĂ ŞI COLABORATORII...

(Urmare din pag. I)

realizate în trimestrul III, tocmai din cauza încetinelii în activitatea unor servicii. Aceste piese aveau nevoie de o operaţie de honuire care nu se putea însă executa în Uzina „Vulcan". Era, aşadar, necesar ca serviciile cu aceste atribuţii ale uzinei, să caute o altă întreprindere din Bucureşti, Braşov sau altă localitate unde, pe baza unui contract care urma a se încheia, să se execute operaţia respectivă. Dar aceste demersuri nu s-au făcut la timpul cuvenit, iar întreprinderile solicitate, cînd deja era prea tîrziu, n-au mai putut primi comenzile în cauză.

Susţinem punctul de vedere al conducerii Uzinei „Vulcan" că întreprinderile vizate, respectiv Uzina de maşini electrice Bucureşti şi „Electroputere" Craiova trebuie să depună toate eforturile pentru a răspunde cererilor îndreptăţite ale colectivului de aici. Dar, în acelaşi timp, urmează ca şi la nivelul întreprinderii să fie completate măsurile de pînă acum cu altele mai substanţiale, care să ducă la lichidarea strangulărilor în unele secţii, la perfecţionarea pregătirii profesionale a muncitorilor. Multe neajunsuri sînt cauzate de numărul insuficient al muncitorilor calificaţi, îndeosebi al strungarilor, sudorilor, ţevarilor. Tovarăşul director tehnic spunea că le lipsesc circa 130 muncitori calificaţi în aceste meserii. Dar conducerea uzinei n-a depus toate străduinţele pentru asigurarea numărului necesar de muncitori prin calificarea la locul de muncă, conform legislaţiei în vigoare, mai ales că în uzină există mulţi tineri necalificaţi, n-a fructificat cu alte cuvinte toate rezervele interne pentru crearea condiţiilor optime în vederea îndeplinirii riguroase a tuturor indicatorilor din planul de producţie.

Pînă la sfîrşitul anului mai sînt două luni „pline". Sprijinul ministerului, concentrarea eforturilor întregului colectiv al uzinei, pentru evitarea unor „surprize" de felul celor cu piesele pentru unităţile de pompaj — iată factorii care, în timpul rămas, pe care îl considerăm încă suficient, vor putea asigura ieşirea din impas a acestei importante unităţi constructoare de maşini care de ani de zile ne-a obişnuit cu rezultatele sale meritorii.

CI NE MA

VERIFICAT, NU EXISTĂ MÎINE! rulează la Patria (orele 10; 12,15; 14,30; 17; 19; 21).
CÎT TIMP EŞTI SĂNĂTOS — rulează la Republica (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21), Griviţa (orele 8,45; 11,15; 13,45; 16,15; 18,45; 21,15).
VREMEA ZĂPEZILOR — rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).
CASA DIN MONTEVIDEO rulează la Luceafărul (orele 8; 10,30; 13; 15,45; 18,30; 21,15).
TRIUMFUL LUI ROBIN HOOD — cinemascop — rulează la Bucureşti (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21), Feroviar (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Modern (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21), Arta (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21).
MAMA CIUDATĂ rulează la Capitol (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).
PUTNA—500, G. COŞBUC, PRIN MUZEELE CAPITALEI (6000 ani), ORIZONT ŞTIINŢIFIC 8/1966, DIMENSIUNI orele 9—21 în continuare rulează la Timpuri Noi.
FANTOMAS SE DEZLĂNŢUIE — cinemascop — rulează la Festival (orele 8,45; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18; 20,30), Floreasca (orele 9; 12; 15; 18; 20,45), Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Mioriţa (orele 8,45; 11; 13,15; 15,30; 18; 20,30).
STEAUA FĂRĂ NUME rulează la Lumina (orele 9; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,45), Giuleşti (orele 15,30; 18; 20,30), Bucegi (orele 9,30; 12; 15; 17,45; 20,30).
VII ŞI MORŢI! — cinemascop — (ambele serii) rulează la Central (orele 9,30; 15; 19).
NOUĂ ZILE ÎNTR-UN AN rulează la Union (orele 15,30; 18; 20,45).
ÎN GENUNCHI MĂ ÎNTORC LA TINE rulează la Doina (orele 11,30; 13,45; 16; 18,30; 21). Program pentru copii dimineaţa la ora 10).
CENUŞĂ — cinemascop — (ambele serii) rulează la Excelsior (orele 9; 12,30; 16; 19,30), Flamura (orele 9; 12; 16,15; 20).
TÎNĂRUL CĂSĂTORIT — PREZINTĂ PISICA — O NOAPTE DE VIS — TINEREŢE — VEZI RÎNDUNELELE SE DUC! rulează la Dacia orele 9—21 în continuare).
NOTRE-DAME DE PARIS — cinemascop — rulează la Buzeşti (orele 15; 17,45; 20,30), Cringaşi (orele 15,15; 18; 20,30).
CEI 7 MAGNIFICI — cinemascop rulează la Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30).
BOCACCIO '70 rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30), Lira (orele 15,30; 18; 20,30).
NU SÎNT COPACI PE STRADĂ — rulează la Flacăra (orele 15,15; 18; 20,45).
REPULSIE rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,15).
CELE PATRU ZILE ALE ORAŞULUI NEAPOLE rulează la Rahova (orele 15,30; 18; 20,30).
AVENTURILE LUI WERNER HOLT (ambele serii) rulează la Popular (orele 16; 19,30).
DILIGENŢA rulează la Munca (orele 16; 18,15; 20,30).
UMBRELE STRĂMOŞILOR UITAŢI rulează la Aurora (orele 8,45; 11; 13,15; 15,30; 18; 20,30).
YO YO rulează la Moşilor (orele 15,30; 18; 20,30).
INSULELE FERMECATE rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,15).
CLEOPATRA — cinemascop — (ambele serii) rulează la Colentina (orele 15; 18,45).
ZORBA GRECUL rulează la Volga (orele 9; 11,15; 14,45; 17,45; 20,45).

MIERCURI 2 NOIEMBRIE

15,00: Fotbal: România—Elveţia. Transmisiune de la Stadionul „23 August; 18,00: Emisiunea pentru copii: A.B.C.... „Grădina din camera mea". Transmisiune de la Palatul pionierilor. Neobişnuită călătorie în lumea cărţilor. Anton Pann — „Finul Pepelei, cel isteţ ca un proverb". 18,50: Publicitate; 19,00: Telejurnalul de seară; 19,20: Cronica discului — Prezintă: Petre Codreanu; 19,35: Filmul serial: „Casa şerpilor"; 20,05: film: „Armata codobaturilor", producţie a studiourilor sovietice; 21,40: Fotbal: Anglia—Cehoslovacia — transmisie de la Londra. În pauză: Poşta televiziunii; 23,20: Telejurnalul de noapte; 23,30: Buletinul meteorologic; 23,35: Închiderea emisiunii.

ZILNIC ● Știri însem nări comentarii ● Știri însemnări com entarii ● Știri însemnări

DE PESTE HOTARE

Sesiunea O.N.U.

Intervenții ale reprezentanților români

În cadrul lucrărilor Comitetului pentru problemele sociale, culturale și umanitare, consacrate examinării proiectului unei convenții internaționale cu privire la drepturile omului, a luat cuvîntul reprezentantul țării noastre, E. Glaser.

„Delegația română — a subliniat el — se conduce, atunci cînd este vorba de stabilirea sferei de aplicabilitate a unui tratat internațional, după principiile fundamentale care trebuie să reglementeze relațiile internaționale, principii pe care se bazează întregul sistem al dreptului internațional contemporan — suveranitatea statelor, independența națională, egalitatea în drepturi a statelor, neimixtiunea în treburile lor interne".

În Comitetul Juridic al Adunării Generale continuă dezbaterile pe marginea proiectului de Declarație cu privire la dreptul de azil.

Subliniind că adoptarea unei declarații cu privire la dreptul de azil ar trebui să aibă, de asemenea, ca scop de a contribui la dezvoltarea relațiilor prietenești și a cooperării între state, reprezentantul român, Gheorghe Secarin a declarat: „principiile de drept internațional privind relațiile prietenești și colaborarea interstatală, astfel cum sînt ele enunțate de Carta Organizației Națiunilor Unite, trebuie să călăuzească dezbaterile în legătură cu problema azilului".

Patrioții au bombardat centrul Saigonului

● Parada militară a fost zădărnicită ● „Panică de nedescris" ● Militarii saigonezi în stare de alarmă

La numai cîteva zile după ce unitățile F.N.E. au aruncat în aer depozitele de muniții americane și guvernamentale de la Binh Long, forțele patriotice sud-vietnameze și-au făcut din nou simțită prezența, acționind de astădată în plin centrul orașului Saigon.

În ziua de 1 noiembrie „Sărbătoarea națională" a Vietnamului de sud, oficialitățile sud-vietnameze și comandamentul american de la Saigon pregătiseră o paradă militară. Bombardarea centrului Saigonului marchează astfel o nouă victorie a forțelor patriotice. Este pentru prima oară de la începutul războiului cînd unitățile patriotice au bombardat cu mortiere capitala sud-vietnameză.

*Atacul a avut loc pe neașteptate. Totul fusese pregătit pentru parada militară care urma să înceapă marți dimineața. În centrul orașului, lingă marea catedrală catolică, fuseseră instalate tribunele oficiale, unde primii invitați (reprezentanți ai S.U.A. și ei celorlalte cinci țări care, alături de ele, sînt implicate în războiul de agresiune din Vietnamul de sud, începuseră să sosească. În apropiere se aflau amplasate trupele saigo*neze, americane și aliate acestora, care urmau să participe la parada militară. *Se aștepta numai sosirea generalului Ky și a guvernului său, cînd primul obuz a explodat în apropierea catedralei, creînd o „panică de nedescris" (A.F.P.). Marea cupolă fusese luată ca punct de reper, iar obuzele, cădeau cu o precizie remarcabilă, la numai cîțiva zeci de metri de tribunele oficiale, unde invitații care se grăbiseră să ajungă se aruncaseră la pămînt.* Miile de persoane, militari sau civili care veniseră să asiste sau să participe la demonstrație, s-au îmbulzit pe străzile adiacente, provocînd adevărate busculade, soldate cu morți și răniți. Cînd exploziile au încetat, dîndu-și seama de „efectul nu numai militar ci și psihologic" al unui asemenea atac, generalul Ky a încercat să înjghebe din nou parada militară. Dar abia se așezaseră în tribune în uniformele lor albe membrii guvernului sud-vietnamez, că noi obuze au început să cadă în apropierea catedralei sau în alte puncte centrale ale orașului. Numărul victimelor nu a putut fi încă precizat, s-a anunțat oficial la Saigon.

Poliția saigoneză și trupele guvernamentale au fost puse în stare de alarmă. Se pare că s-a tras dintr-un punct situat la cinci sau șapte kilometri depărtare de capitală. Importante efective au fost mobilizate pentru a concepta replica, în timp ce elicoptere și avioane americane efectuează raiduri dese deasupra locului unde se presupune că ar fi fost amplasate mortierele patrioților.

VIETNAMUL DE SUD. — Încă un avion american doborit de forțele patriotice

pe scurt

ÎN SPRIJINUL STABILIRII DE RELAȚII CU TOATE ȚĂRILE

Influentul ziar „El Universo" din Ecuador, se pronunță în favoarea stabilirii de relații diplomatice între Ecuador și țările socialiste și subliniază importanța relațiilor comerciale dintre Ecuador și o serie de țări din Europa răsăriteană. Ziarul cere guvernului ca, în numele intereselor țării, să grăbească stabilirea de relații diplomatice cu țările socialiste.

Liderii organizației Uniunea națională a studenților din Brazilia a cărei activitate a fost interzisă în urma actelor instituționale ale președintelui Castello Branco au anunțat că la 15 noiembrie, cînd vor avea loc alegerile legislative, vor fi organizate manifestații de protest împotriva condițiilor în care se vor desfășura aceste alegeri. Uniunea națională a studenților a cerut membrilor să introducă buletinele de vot albe în urne.

Postul de radio Patet Lao relatează că, între 11 și 16 octombrie, forțele patriotice din provinciile Muong Ngoi și Luang Prabang au respins atacurile inițiate de forțele de dreapta. În timpul acestor operațiuni, 41 de soldați inamici au fost omorîți și mulți alții răniți. A fost capturată o mare cantitate de armament și material de război. Detașamentele Patet Lao au doborît la 24 octombrie un avion american „F-104", care a bombardat și mitraliat regiunea Phou King.

Guvernul Laosului a cerut autorităților thailandeze să aresteze și să predea autorităților de la Vientiane pe generalul Thao Ma, conducătorul recentei tentative de lovitură de stat din Laos.

După evenimentele de la 22 octombrie, generalul Thao Ma, împreună cu un grup de ofițeri, s-a refugiat în Tailanda.

OSTAP BENDER PE ECRAN

Ostap Bender, binecunoscutul erou al romanelor lui Ilf și Petrov „12 scaune" și „Vițelul de aur" va deveni pentru prima oară eroul unui film sovietic la care a început să lucreze regizorul Mihail Sweitzer, de la Studioul Mosfilm.

Oficial nu a fost anunțat numele actorului care va interpreta rolul lui Ostap Bender, dar, după cît se pare, el va fi actorul leningrădean Serghei Iurski.

Președintele R.A.U., Gamal Abdel Nasser, a primit luni pe generalul de armată Dobri Djurov, ministrul apărării populare al R. P. Bulgaria, conducătorul delegației guvernamentale militare bulgare care întreprinde o vizită în această țară.

CANALUL PANAMA STRĂBĂTUT ÎNOT

Indianul Mihir Sen a străbătut înot canalul Panama dinspre Atlantic spre Pacific. El a parcurs distanța de 53 de kilometri în 32 de ore și 48 de minute.

În urma tratativelor dintre delegațiile comerciale ale Bulgariei și Albaniei, la Tirana a fost semnat protocolul cu privire la schimburile de mărfuri pe anul 1967. Protocolul prevede o creștere însemnată a schimbului de mărfuri dintre cele două țări în comparație cu anii precedenți.

Ca urmare a introducerii de către concernele din industria carboniferă a Ruhrului a „schimburilor nelucrătoare", luni nu a fost reluat lucrul în 28 de mine din acest bazin. După cum se știe, administrația concernelor miniere din bazinul Ruhrului a adoptat această măsură în speranța de a ieși din criza prin care trece în prezent.

Două grave accidente s-au produs luni pe șoselele din Turcia. Din cauza excesului de viteză, un autobuz s-a răsturnat în apropierea localității Sivas. 20 de pasageri și-au găsit moartea, iar alți 20 au fost grav răniți. Ciocnirea unui autocar și a unui microbuz pe o șosea din apropierea orașului Kayseri a provocat moartea a nouă persoane aflate în microbuz și rănirea a 17 elevi, aflați în autocar.

Ocupanții

Iunie 1966. În dreptul coastelor insulei Paștelui, teritoriu chilian situat în Pacificul de sud presărat cu statui gigantice și alte vestigii ale unei civilizații rămase necunoscute pînă în prezent, își face apariția nava comercială nord-americană „Waiantodt". Operațiile de ancorare fiind încheiate sînt coborîte bărcile în care iau loc cîteva zeci de „membri ai echipajului". Curînd pe țărmul insulei debarcă 80 de nord-americani — militari îmbrăcați în haine civile. Astfel a început operația de instalare pe insula Paștelui a unei viitoare baze militare a S.U.A.

Insula ocupată

La numai 24 de ore după ce au avut loc evenimentele descrise mai sus, de pe „Waiantodt" au fost debarcate pe uscat două autocamioane, o autocamionetă, un tractor și mari cantități de alimente. Militarii americani, comandați de un colonel, au ridicat barăci instalîndu-și tabăra în imediata apropiere a locului unde se construiește în prezent aeroportul Mataveri. La mijlocul lunii octombrie lucrările au fost încheiate. Aici nu au dreptul să pătrundă nici unul din cei 1 000 de locuitori ai insulei și nici chiar reprezentanții autorităților chiliene. Peste tot, în jurul taberei, poate fi întîlnită acum inscripția, sub formă de avertisment: „Accesul străinilor strict interzis!".

Felul în care a fost construit cantonamentul militarilor veniți din S.U.A. permite să se presupună că șederea lor pe insulă va fi de lungă durată. A fost deschisă o cantină, o sală de cinematograf, o sală pentru jocuri de noroc, spălătorie și băi. Magazinele sînt pline cu alimente, sticle cu whisky, aparate de radio. În plus aici se află o serie de baloturi sigilate și păzite cu străşnicie despre care nimeni nu poate să spună cu precizie ce conțin.

Operația ocupării insulei Paștelui a fost pregătită din timp și cu grijă în unele birouri oficiale din Washington. Mai întîi, guvernul S.U.A. a oferit un împrumut guvernului chilian pentru lucrările de construcție a aeroportului Mataveri. Apoi, după cum s-a văzut, aici și-au făcut apariția militarii și „tehnicienii" nord-americani cu scopul, afirmat în mod oficial, de a „colabora" la realizarea acestei lucrări. În fapt, după cum subliniază ziarul EL SIGLO firma chiliană „Longi" care a fost însărcinată cu construcția aeroportului dispune aici de personal tehnic, ingineri și echipament într-o măsură suficientă pentru a realiza singură lucrările și nu a solicitat niciodată „colaborarea" nord-americanilor.

Avionul misterios

La sfîrșitul lunii august „Waiantodt" a părăsit golful Anakena și a dispărut la orizont. Nu trecuseră nici cîteva ore și a apărut un alt vas sub pavilion nord-american din care a fost descărcată o importantă cantitate de petrol și alimente. Pentru a cîștiga încrederea locuitorilor insulei, nord-americanii au început să le împartă petrol lampant, cutii cu lapte condensat, țigări, ciocolată. În anul 1722 cînd amiralul olandez Roggeveen a descoperit insula Paștelui, oamenii săi împărțiseră băștinașilor mici oglinzi și sticle colorate. Metodele au rămas aceleași, s-au schimbat numai „darurile".

De cînd a ancorat cea de a doua navă, deasupra insulei a început o activitate aeriană misterioasă pe care colonelul american a încercat să o explice ca fiind „simple exerciții aviatice". La fiecare 15 zile un avion nord-american zboară, la mică înălțime, deasupra insulei și lansează, cu parașutele, 4 sau 5 baloturi. Pe pămînt este pregătit un alt balot care este ridicat în aer cu ajutorul unui balon din material plastic. Avionul, echipat cu cîteva antene speciale, „culege" balonul și balotul anexat de el. Cu aceasta „exercițiul" a luat sfîrșit și avionul dispare în zare.

Ce conține balotul misterios? Locuitorii insulei cred că este vorba despre planuri ale diferitelor părți ale insulei, fotografii ale terenului, studii ale solului, etc.

Ocuparea insulei Paștelui de către S.U.A. pare de pe acum a fi un fapt împlinit, cu toate că nu este recunoscut în mod oficial. Lipsiți pînă acum de o circulație monetară, întrucît nu au ce să cumpere și să vîndă, locuitorii insulei au început să folosească tot mai mult dolarul. Americanii plătesc cu dolari dansurile băștinașilor sau diferite obiecte ei ..ce și vînd pentru dolari obiecte de îmbrăcăminte, cosmetice, băuturi. Filme americane sînt prezentate băștinașilor care sînt învățați și limba engleză. Astfel penetrația se accentuează în permanență avînd un singur scop: acela de a „pregăti" populația insulei pentru a „colabora" cu noii conchistadori. La Santiago de Chile se păstrează rezerve în legătură cu „activitățile" nord-americane în insula Paștelui. Dar ele au început să fie criticate deschis de pături largi ale opiniei publice și de unele forțe politice care le califică drept un atentat la suveranitatea țării.

I. RETEGAN

WHY?

„Why? why?" — De ce, de ce? Aproape nu există relatare făcută de gazetarii britanici sau de trimișii speciali ai agențiilor de presă și ziarelor din afara hotarelor Angliei care, descriind tragedia petrecută la Aberfan și lucrările de degajare să nu redea și aceste cuvinte rostite de mamele ce urmăreau cu privirile îndurerate trecerea tărgilor cu corpurile zdrobite ale copiilor multora dintre ele. Sînt cuvinte care exprimă disperarea dar în același timp și mînia (De altfel, titlurile multor ziare britanice au cuprins acest cuvînt „angry" — mînie). Căci cum afirma vicarul din Aberfan, Wilfred Johnes, nu este numai o mare tragedie „ci totodată cel mai mare scandal" pe care l-a cunoscut Wales-ul.

Într-adevăr, catastrofe miniere s-au mai produs în Wales. În 1913 cînd 439 mineri au pierit într-o mină din Glamorgan, în urma unei explozii și, în 1965, 31 de oameni fiind îngropați atunci la 300 m sub pămînt într-un puț din Civdach. Și totuși nici una n-a fost ca aceasta de la Aberfan. Aproape o întreagă generație din această localitate a pierit acum în zece minute — timpul cît a durat prăbușirea celor 2 milioane tone de la o înălțime de 500—600 m — deși despre pericolul ce-l reprezenta depozitarea haldei respective în apropierea școlii și a locuințelor se știa de mult.

Originile acestei tragedii datează de acum 88 de ani cînd companiile miniere — particulare pe atunci — au început să depoziteze sterilul și deșeurile provenite din lucrările miniere în preajma caselor. Un geolog intervievat de televiziunea britanică declara de altfel: „E o consecință a trecutului, a unei epoci cînd patronii minelor aruncau deșeurile în primul loc liber..." Iar locuitorii Aberfanului sînt cu atît mai revoltați cu cît despre această sabie neagră a lui Damocles, aflată deasupra localității lor, s-a atras atenția autorităților. Cu 14 ani în urmă o parte a acestei halde a alunecat pînă aproape de casele în prezent îngropate. În 1964 consiliul municipal Merthyr-Aberfan a trimis o adresă Consiliului național al cărbunelui (National Coal Boarding) în care semnala că s-a produs o zguduire în haldă ceea ce ar putea avea urmări nefaste. S-a răspuns că lucrările în acel loc vor înceta și într-adevăr au încetat, dar pentru foarte scurt timp, fiind reluate aproape imediat după aceea. În același an o linie telefonică instalată în vîrful haldei menită să avertizeze asupra unui eventual pericol a dispărut și n-a mai fost înlocuită. Și chiar în dimineața tragicei zile de 21 octombrie unul din membrii echipei de supraveghere, simțind la orele opt unele mișcări în haldă a vrut să coboare în localitate pentru a semnala, dar a fost împiedicat ordonîndu-i-se să rămînă pe loc și să urmărească evoluția evenimentelor. Iar la 9.30 s-a produs tragedia...

Acum toate piesele „dosarului Aberfan" sînt strînse la Merthyr, centrul administrativ de care depinde localitatea Aberfan. Ancheta a fost încredințată precum s-a mai anunțat judecătorului Davies, cel care a prezidat procesul jefuitorilor trenului poștal, de altfel, originar din partea locului. Dar pînă una alta, se așteaptă măsuri care să preîntîmpine noi catastrofe asemănătoare, întrucît în Wales sînt numeroase locurile unde sus, pe coline, se află păturile carbonifere, iar în vale, așezări omenești.

I. D.

R. P. UNGARĂ. — Scenă din spectacolul cu „O scrisoare pierdută" prezentat la Budapesta de Teatrul „I. L. Caragiale" din București

DANEMARCA. — Vedere din Copenhaga

Consultările de la Bonn

Moțiunea grupului parlamentar al Partidului social-democrat prin care se cere cancelarului Erhard să pună în parlament problema încrederii a creat derută în rîndul partidului U.C.D. Imediat după ce a luat cunoștință de depunerea acestei moțiuni în Bundestag, cancelarul Erhard a reunit o serie de reprezentanți ai partidului său în vederea analizării situației care s-a creat.

În cursul zilei de luni Erhard a avut întrevederi cu Rainer Barzel, președintele grupului parlamentar U.C.D., cu ministrul pentru problemele de familie, Bruno Heck, precum și cu ministrul cu însărcinări speciale, Henrick Krone. Discuțiile au continuat luni seara cînd Erhard l-a primit pe ministrul muncii, Hans Katzer, pe ministrul însărcinat cu problemele științifice, Gerhard Stoltenberg și pe ministrul de interne Paul Luke. Agenția France Presse, citind surse demne de încredere, relatează că au fost analizate posibilitățile de a se ajunge la o nouă reconciliere cu Partidul liber-democrat pentru a se putea evita o eventuală înfrîngere a actualului guvern minoritar în Bundestag. La Bonn s-a anunțat că discuțiile asupra acestei probleme vor fi reluate miercuri cu prilejul unei reuniuni a grupului parlamentar U.C.D.—U.C.S.

Observatorii politici din capitala vest-germană subliniază că dezbaterile pe marginea moțiunii depuse de social-democrați în Bundestag nu vor începe înainte de a se cunoaște rezultatele alegerilor din landurile Hessa și Bavaria, care vor avea loc la 6 noiembrie și respectiv 20 noiembrie.

Ultimele sondaje publicate la Bonn au scos în evidență o scădere serioasă a prestigiului guvernului Erhard în rîndul alegătorilor. Pentru prima oară de la destrămarea coaliției guvernamentale demisia cancelarului Erhard a fost cerută în mod deschis de primul ministru al Bavariei, Alfons Goppel, membru al aripei bavareze a partidului U.C.D., cu prilejul unei reuniuni electorale la Obermannstadt. O cerere similară a fost formulată sîmbătă și de federația U.C.D. din Baden-Würtemberg.

Smith e optimist...

„Dacă Marea Britanie ajunge la o înțelegere cu guvernul rasist de la Salisbury — a declarat recent fostul prim ministru rhodesian, Garfield Todd — aceasta se va întîmpla numai în condițiile puse de Smith: supremația minorității albe. Acesta este singurul rezultat posibil al tratativelor cu Smith".

Dar dacă Todd, exprimîndu-și această părere, își manifestă totodată îngrijorarea față de un astfel de deznodămînt, Smith — creditînd exact aceeași teză — nu-și poate ascunde mulțumirea. De aceea, s-a grăbit să afirme că guvernul este mai aproape ca oricînd de realizarea unui acord cu Anglia. Ce fel de acord?

După cum se știe, Londra a făcut „o ultimă încercare", trimițînd în capitala rhodesiană pe Morrice James, subsecretar de stat la Ministerul pentru relațiile cu Commonwealth-ul, cu noi propuneri referitoare la reglementarea problemei rhodesiene. DAILY TELEGRAF relevă că premierul rhodesian era hotărît pînă în ultimul moment să respingă propunerile Angliei, însă, luînd cunoștință de ele, și-a schimbat intențiile și a recurs la o amînare care să permită cabinetului său „să examineze pe larg aceste propuneri". După ce și-a exprimat o „părere preliminară" Smith a promis că guvernul său va da un rezultat definitiv pînă la sfîrșitul lunii viitoare.

Cu tot caracterul ultrasecret al acestor ultime demersuri, premierul de la Salisbury nu s-a putut abține să nu facă unele precizări. Mai întîi, el a arătat că guvernul englez și cel rhodesian au ajuns la un acord asupra principiilor enunțate de primul ministru Wilson în vederea reglementării conflictului. Dar, a adăugat Smith, „convorbirile anglo-rhodesiene se referă numai la relațiile Rhodesiei cu guvernul englez. Nu am cerut să ni se acorde independența pe care o avem, ci discutăm recunoașterea noastră de către guvernul englez".

Între timp a fost din nou reluată, mai ales în presa din R.S.A., teza potrivit căreia Smith ar fi chipurile, un om de înțeles, dar adepții săi de extremă dreaptă exercită presiuni pentru menținerea intransigenței. Și desigur, sub amenințarea maniliștilor, Smith este nevoit să preseze el asupra guvernului englez pentru ca acesta să facă noi concesii. De pildă, să nu care cumva Londra să ridice problema Rhodesiei la O.N.U. căci în cazul acesta țara ar putea părăsi Commonwealth-ul devenind „republică independentă". Oricum, Smith pare așa de încrezător încît, contrar tacticii de tergiversare adoptată pînă acum, a declarat, referindu-se la tratativele cu Anglia că „trebuie, totuși, impuse anumite limite în ce privește durata lor". Smith se mai și grăbește!

Țările africane și-au manifestat serios îngrijorarea în legătură cu posibilitatea încheierii unui acord între Anglia și regimul lui Smith, acord care să țină seama de condițiile puse de acesta din urmă. O rezoluție adoptată zilele trecute la O.N.U. condamnă orice acord încheiat între Anglia și regimul rasist de la Salisbury, care nu ar recunoaște dreptul inalienabil al poporului Zimbabwe la autodeterminare și independență. Avertismente au venit și din alte direcții. Astfel, reprezentantul ceylonez la O.N.U. a atras atenția Marii Britanii că un eșec în lichidarea regimului de la Salisbury ar putea duce la prăbușirea Commonwealth-ului care, fiind o asociație multirasială, nu poate tolera menținerea regimului rasist al lui Smith. Rămîne de văzut dacă, în ciuda acestor luări de poziție, Smith va continua să manifeste optimism.

ION D. GOIA

Inovație electorală

Din paginile ziarelor care apar în Florida zîmbește cuceritor, foarte simpatic Fred Dickinson, cel mai proaspăt erou de romane ilustrate. Fred nu este un personaj obișnuit al genului în accepția lui americană: nu e nici gangster, nici „superman" care se hrănește cu pilulele unei anumite firme, nici un seducător cinic care găsește o plăcere în a ucide, pe rînd, femeile ce se îndrăgostesc de el. Ceea ce este extraordinar la Fred (ca personaj de roman ilustrat american) este tocmai faptul că e un om simplu, obișnuit, înzestrat cu un remarcabil bun simț și o concepție sănătoasă despre lume. El combate corupția și segregația, este de părere — de pildă — că americanii trebuie să stea liniștiți la el acasă și să-i lase în pace pe vietnamezi.

Rămîne să adăugăm un amănunt: simpaticul erou Fred Dickinson nu este altul decît... Fred Dickinson, senator din partea statului Florida, care în actuala campanie electorală candidează pentru postul de guvernator al amintitului stat. Dickinson nu ascunde că isprăvile lui „Fred" a căror publicare e remunerată de el i-au adus „un spor de popularitate de cel puțin 15 la sută" și i-au permis, în același timp, „o reducere a cheltuielilor de publicitate politică de la 150 000 la 40 000 dolari".

După aprecierile unor ziare americane Dickinson are șanse să fie ales. Cu condiția — am adăuga noi — să depună cît mai repede brevetul inovației sale publicitare pentru a evita orice contrafacere. Mai ales acum în perioada „de vîrf" a campaniei electorale...

E. R.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".